

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

navrhovatele: **Michael S.**

bytem xxx

zastoupen JUDr. Norbertem Naxerou,

advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1

proti

odpůrcům:

1) Vláda České republiky

se sídlem náměstí Edvarda Beneše 4, Praha 1

2) Ministerstvo zdravotnictví

se sídlem palackého náměstí 375/4128, Praha 2

v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy Usnesení vlády České republiky č. 125 ze dne 14. 2. 2021 o vyhlášení nouzového stavu,

takto:

- I. Návrh se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se podaným návrhem domáhal zrušení opatření obecné povahy – Usnesení vlády České republiky ze dne 14. 2. 2021 č. 125 o vyhlášení nouzového stavu pro území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru /označovaný jako SARS CoV-2/ na dobu od 00:00 hodin dne 15. února 2021 na dobu 14 dnů, zveřejněno pod č. 59/2021 Sb., (dále též „usnesení vlády“) podle čl. 5 a 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky (dále též „ústavní zákon o bezpečnosti“) pro rozpor s právními předpisy.
2. Navrhovatel v návrhu zejména uvedl, že vláda vyhlášením nouzového stavu na žádost hejtmanů obešla Poslaneckou sněmovnu ČR, která na svém zasedání dne 11. 2. 2021 rozhodla, že nouzový stav nebude prodlužován. Tím vláda porušila ústavní zákon o bezpečnosti, tedy se dopustila jednání v rozporu s ústavním pořádkem. Poukázal na smysl a účel čl. 6 zákona o bezpečnosti. Nesouhlasil s odůvodněním vyhlášení nouzového stavu a uvedl příklady, pokud by se takové odůvodnění stalo precedentem, respektive obecnou praxí státních orgánů. Konstatoval, že má žádost hejtmanů politickou váhu, právně však nic neznamená, k tomu uvedl důvody pro své stanovisko. Zabýval se otázkou vyhlášení nouzového stavu na celém území, i když se podle čl. 6 ústavního zákona o bezpečnosti vyhláší na určitém území, tedy tam, kde se jeví jako nezbytně nutné. Namítal, že opatření není řádně odůvodněno, neboť chybí podrobné odůvodnění jednotlivých omezení z hlediska epidemiologického rizika a doložení statistickými údaji.
3. Odpůrci se v soudem stanovené lhůtě k návrhu nevyjádřili.
4. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud návrh odmítne pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení.
5. Podle § 4 s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o (1) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán"), ochraně proti nečinnosti správního orgánu, ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, kompetenčních žalobách. (2) Ve správním soudnictví dále soudy rozhodují ve věcech volebních a ve věcech místního a krajského referenda, ve věcech politických stran a politických hnutí, o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem.

6. Nyní projednávaný návrh nelze věcně projednat ani v jednom z uvedených řízení, nadto navrhovatel brojí proti aktu, který není opatřením obecné povahy.
7. Ústavní soud v usnesení ze dne 22. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 8/20 (ve znění nálezů pozdějších např. ze dne 12. 5. 2020 sp. zn. Pl. ÚS 11/201) k vyhlášení nouzového stavu v bodu 24 uvádí: „*Tvrdí-li stěžovatelka, že předmětné usnesení vlády o vyhlášení nouzového stavu je opatřením obecné povahy, je třeba její názor odmítnout zejména s ohledem na skutečnost, že vládní rozhodnutí o vyhlášení nouzového stavu nepředstavuje jednu z forem realizace veřejné správy přijatou správním orgánem. Vláda nouzový stav vyhláší na základě ústavního zákona, a činí tak v rámci své exekutivní funkce, která nemá charakter správní, nýbrž ústavní. Rozhodnutí o nouzovém stavu není primárně zaměřeno na jednotlivé fyzické nebo právnické osoby, neboť vyhlášení samotné pro ně není závazným aktem, který by jim ukládal, měnil či rušil konkrétní práva a povinnosti jakožto adresátům stojícím vně systému vztahů organizační nadřazenosti a podřízenosti ve veřejné správě. Vynutitelná pravidla chování obsahují až konkrétní realizační opatření, která jsou na základě rozhodnutí o vyhlášení nouzového stavu vydávána.*“
8. Ústavní soud se k otázce závaznosti svých rozhodnutí ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy vyslovil např. ve svém plenárním nálezu ze dne 19. 7. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 20/15, v němž rekapituloval i svou předchozí judikaturu k této otázce: „*Ústavní soud se ve své předchozí judikatuře několikrát vyjádřil k závaznosti svých nálezů, která vyplývá z čl. 89 odst. 2 Ústavy, v němž se stanoví závaznost vykonatelných rozhodnutí Ústavního soudu pro všechny orgány a osoby. Podle převažující judikatury se závaznost netýká jen výroku rozhodnutí, ale též jeho odůvodnění v části obsahující tzv. nosné důvody rozhodnutí, tj. ratio decidendi (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 2/03, III. ÚS 252/04, IV. ÚS 301/05, Pl. ÚS 4/06). Podrobný rozbor k „precedenční“ závaznosti nálezů Ústavního soudu pak Ústavní soud provedl především v nálezu sp. zn. IV. ÚS 301/05, ve kterém navázal na závěry formulované ve svém předchozím nálezu sp. zn. III. ÚS 252/04.*“
9. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 As 207/2015 - 46, body 21 a 22, pokud akt napadený návrhem vůbec není opatřením obecné povahy, není dána pravomoc soudů ve správním soudnictví, a tedy je třeba návrh odmítnout pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval ve skutkově přílehlavé věci v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č. j. 5 As 138/2020-80, kdy uvedl „*Rozhodnutí vlády o vyhlášení nouzového stavu (vydané podle čl. 5 a čl. 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky) ani krizové opatření vlády, jímž byl [s odkazem na § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení] stanoven zákaz vstupu na území ČR a zákaz vycestování z území ČR, nelze považovat za opatření obecné povahy ve smyslu § 4 odst. 2 písm. c) a § 101a s. ř. s.*“
10. Soud proto podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. návrh odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, kterou je nedostatek pravomoci soudu. Uvedené platí ve vztahu k oběma odpůrcům, neboť nelze-li z uvedených důvodů návrh věcně projednat, je nerozhodné, pokud na straně odpůrce č. 2 soud shledal rovněž nedostatek pasivní legitimity, neboť není tím, kdo vládní usnesení vydal.
11. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 věta první s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Brunhoferová.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Praha 22. února 2021

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu